

Dosarul nr. 3ra-235/21

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (jud: G. Cazacu)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: A. Minciuna, V. Negru, E. Palanciuc)

Î N C H E I E R E

17 februarie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Nina Vacsan
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului depus de Inspectoratul General al Poliției,
în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de
Hlopețchi Igor împotriva Inspectoratului General al Poliției cu privire la anularea
răspunsurilor, încasarea penalităților și repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei din 7 octombrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, prin care au
fost respinse apelurile depuse de Inspectoratul General al Poliției și Hlopețchi Igor, și
menținută hotărârea din 2 iulie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani,

c o n s t a t ă :

La 5 iunie 2017, Hlopețchi Igor a depus cerere de chemare în judecată împotriva
Inspectoratului General al Poliției cu privire la anularea răspunsurilor, încasarea
penalităților și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii a indicat că prin Ordinul Inspectoratului General al Poliției
nr. 136 ef. din 3 aprilie 2017 cu privire la încetarea serviciului în Poliție, precum și a
contractului individual de muncă, a încetat serviciul său în poliție.

A menționat că la încetarea raporturilor de serviciu, angajatorul în persoana
Inspectoratului General al Poliției, nu a făcut recalculul îndemnizației care i se cuvine
salariatului la încetarea raporturilor de muncă, și nici nu a achitat în expresie bănească
concediile neutilizate.

În contextul dat, a relatat că nefiind de acord cu inacțiunea angajatorului a
contestata-o pe cale extrajudiciară, iar prin scrisoarea nr. 34/5-H-54/17 din 5 mai 2017,
cererea prealabilă a fost respinsă ca neîntemeiat.

În opinia reclamantului răspunsul Inspectoratului General al Poliției este ilegal,
fiind lipsit de o argumentare juridică plauzibilă și urmează a fi anulat.

Având în vedere prevederile art. 143 alin. (1) lit. a) din Codul muncii, a remarcat
că efectuarea achitărilor se face în caz de încetare a contractului individual de muncă cu
un salariat care continuă să lucreze până în ziua eliberării din serviciu, însă în ziua
eliberării recalcularea indemnizației care se achită la încetarea raporturilor de serviciu
și a concediilor neutilizate nu au fost efectuate până în prezent.

A accentuat la caz, că vina angajatorului are un caracter continuu și deliberat, ducând la victimizarea sa ca efect al privării de surse de venit vitale pe care este îndreptățit să le încaseze, iar din esența normei sus-enunțate, este îndreptățit să solicite 0,1% din suma datorată pentru fiecare zi de întârziere până la plata efectivă a indemnizației recalculate și a concediilor neutilizate, împreună cu dobânda de întârziere calculată conform art. 619 Cod civil.

A obiectat că urmează a fi apreciat critic argumentul Inspectoratului General al Poliției precum că indemnizația de concediere nu se achită în cazul încetării raporturilor de muncă în condițiile art. 47 alin. (1) lit. s) din Legea cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului nr. 320 din 27 decembrie 2012, pentru că la nivel legislativ nu există nicio interdicție în acest sens, ci din contra indemnizația de concediere este un drept subiectiv și garantat al salariatului.

Și-a întemeiat pretențiile în baza dispozițiilor art. 143 alin. (1) lit. a), 330 alin. (2) din Codul muncii.

A solicitat, inclusiv prin cererea de concretizare a acțiunii de a anula ca ilegal răspunsul Inspectoratului General al Poliției nr. 34/5-11-54/17 din 5 mai 2017, a anula ca ilegal răspunsul Inspectoratului General al Poliției nr. 34/2-H-6/20 din 22 ianuarie 2020, de a încasa din contul Inspectoratului General al Poliției al MAI în beneficiul lui Hlopețchi Igor suma de 166 119,84 lei, cu titlu de penalitate în mărime de 0,3% pentru reținerea indemnizației de concediere recalculate, cuvenită la 3 aprilie 2017, a încasa din contul Inspectoratului General al Poliției al MAI în beneficiul lui Hlopețchi Igor suma de 1154,64 lei cu titlu de penalitate în mărime de 0,3% pentru reținerea concediilor neutilizate cuvenită la 3 aprilie 2017, a încasa din contul Inspectoratului General al Poliției al MAI în beneficiul lui Hlopețchi Igor suma de 8 788,44 lei, cu titlu de penalitate în mărime de 0,3% pentru reținerea indemnizației de concediere recalculate, cuvenită la 29 decembrie 2019, a încasa din contul Inspectoratului General al Poliției al MAI în beneficiul lui Hlopețchi Igor suma de 10 000 lei cu titlu de prejudiciu moral.

Prin hotărârea din 2 iulie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani a fost admisă parțial acțiunea, fiind anulate răspunsurile Inspectoratului General al Poliției nr. 34/5-H-54/17 din 5 mai 2017 și nr. 34/2-H-6/20 din 22 ianuarie 2020. A fost obligat Inspectoratul General al Poliției să emită un act administrativ individual privind încasarea din contul Inspectoratului General al Poliției în beneficiul reclamantului Hlopețchi Igor suma compusă din 0,3 la sută pentru fiecare zi de întârziere, pe perioada 3 aprilie 2017 – 16 ianuarie 2020, din mărimea indemnizației unice ce urma a fi achitată lui Hlopețchi Igor la emiterea ordinului nr. 136 ef. din 3 aprilie 2017. În rest acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

La 6 iulie 2020, Inspectoratul General al Poliției a depus apel împotriva hotărârii din 2 iulie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, iar la data de 18 august 2020 a prezentat motivarea apelului și la 29 iulie 2020, Hlopețchi Igor a depus apel motivat.

Prin decizia din 7 octombrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, au fost respinse apelurile depuse de Inspectoratul General al Poliției și Hlopețchi Igor, și menținută hotărârea din 2 iulie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

Pentru a pronunța această decizie, instanța de apel a reținut ca fiind întemeiată concluzia primei instanțe de a obliga Inspectoratul General al Poliției să emită un act administrativ individual privind încasarea din contul Inspectoratului General al Poliției în beneficiul lui Hlopețchi Igor a sumei compuse din 0,3 la sută pentru fiecare zi de întârziere, pe perioada 3 aprilie 2017 – 16 ianuarie 2020, din mărimea indemnizației

unice ce urma a fi achitată reclamantului Hlopețchi Igor la emiterea ordinului nr. 136 ef. din 3 aprilie 2017, precum și anularea răspunsurilor Inspectoratului General al Poliției nr. 34/5-H-54/17 din 5 mai 2017 și nr. 34/2-H-6/20 din 22 ianuarie 2020 în partea ce se referă la refuzul pârâtului de achitare a acestor sume.

Totodată, instanța de apel a conchis că instanță de fond just a ajuns la concluzia de a respinge cerința de încasare a sumelor fixe cu titlu de penalitate, or efectuarea calculelor contabile ține de competența și responsabilitatea organelor contabile responsabile din cadrul Inspectoratului General al Poliției, care urmează să stabilească cuantumul sumei de 0,3 la sută pentru fiecare zi de întârziere, pe perioada 3 aprilie 2017-16 ianuarie 2020, din mărimea indemnizației unice ce urma a fi achitată reclamantului Hlopețchi Igor la emiterea ordinului nr. 136 ef. din 3 aprilie 2017.

Cu referire la pretenția ce ține de încasarea din contul Inspectoratului General al Poliției în beneficiul reclamantului a sumei de 1154,64 lei cu titlul de penalitate în mărime de 0,3% pentru reținerea concediilor neutilizate convenită la 3 aprilie 2017, instanța de apel a reținut întemeiate mențiunile primei instanțe precum că suma dată a fost calculată și dispusă spre achitare, fapt confirmat prin ordinele de plată.

La fel, Curtea de Apel Chișinău a considerat ca fiind întemeiată concluzia primei instanțe de a respinge cerința de încasare a prejudiciului moral din motiv că reclamantul nu a indicat motivele și circumstanțele ce ar motiva încasarea acestuia.

La 12 octombrie 2020, Inspectoratul General al Poliției a depus recurs împotriva deciziei din 7 octombrie 2020 a Curții de Apel Chișinău.

La 20 noiembrie 2020, Inspectoratul General al Poliției a depus motivarea recursului, iar la data de 24 noiembrie 2020 a depus un supliment la cererea de recurs.

În susținerea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel, considerând-o neîntemeiată, prin faptul că instanța de apel a interpretat eronat normele de drept material și a apreciat greșit probele anexate la materialele cauzei.

A susținut că indemnizația de concediere nu se achită în cazul încetării raporturilor de muncă în condițiile art. 47 alin. (1) lit. s) din Legea cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului nr. 320 din 27 decembrie 2012.

A accentuat că în art. 65 din Legea sus-enunțată, care era în vigoare la acel moment, legiuitorul nu a reflectat instituția recalculării indemnizației unice de concediere.

A mai obiectat că lui Hlopețchi Igor au fost calculate integral drepturile bănești și alte plăți concomitente, care au fost achitate în volum deplin după efectuarea reținerilor legale.

Recurentul a solicitat admiterea recursului, casarea integrală a deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi decizii de respingere a acțiunii.

În conformitate cu art. 244 alin. (1) Cod administrativ, hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

În conformitate cu art. 245 alin. (1) și (2) Cod administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

La caz, Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 7 octombrie 2020. Totodată, se constată că decizia instanței de apel a fost notificată recurentului la adresa

de e-mail, în data de 4 noiembrie 2020, fapt ce se confirmă prin extrasul din poșta electronică (f. d. 247, vol. I).

Astfel, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ menționează că recurentul Inspectoratul General al Poliției, s-a conformat prevederilor legale și a depus recursul la 12 octombrie 2020 și respectiv motivarea recursului la 20 noiembrie 2020, în termenul prevăzut de art. 245 Cod administrativ.

Prin referința depusă la data de 17 februarie 2021, intimatul Hlopețchi Igor a solicitat declararea inadmisibilă a recursului depus de Inspectoratul General al Poliției.

Examinând temeiurile invocate în recursul depus de Inspectoratul General al Poliției, în raport cu materialele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție îl consideră inadmisibil, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 246, alin. (1) Cod administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, iar în acord cu alin. (2) din art. 246 Cod administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f). Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține cu valoare de principiu jurisprudențial, că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevelopativ al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art. 245 alin. (2) din Codul administrativ. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de

contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În circumstanțele menționate, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de Inspectoratul General al Poliției.

În conformitate cu art. 230 și art. 246 din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție dispune:

Recursul depus de Inspectoratul General al Poliției, se declară inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

judecătorii

Nina Vascan

Victor Burduh